

Gölleşiyor

— mavilikler · 02 Ağustos 2013

Rahatlatıyor beni. Gölleşiyor sanki dinginliğiyle... Küreğin suya vuruşu var sesinde.

Ben de o küreğin çekildiği kayıktayım. Ayaklarımı göle sarkıtmış, çocukluğumdan kalma bir ninniyi dinliyorum. Görünürde konuşan bir kadın var sadece oysa... Sözleri tamamen bu dünyaya ait... Herkesinkine benzer dertlerden, umutlardan, planlardan bahseden... Bir gölde kayıkla ilerlemeyi engelleyecek kadar hayatın ortasında bir yerlere dair...

Peki nasıl oluyor da ben bu ılıkığı hissediyorum ayaklarımda?.. Suyun tatlı tatlı yalayışlarını tenimi... Bu kadın nasıl bir yandan beni en gündelik, en sıradan şeylerle dolu bir dünyaya çekip dururken, bir yandan da dağ başındaki bir göl dinginliğini koruyabiliyor sesinde?

Bana birkaç haftadır devam ettiğim yoga kursunu soruyor. Kaçtığım sığınaklardan biri de o kurs... Onun sesi gibi çok uzaklara götürüyor beni, içimde yarattığı o sessizlikte. Onun sesi ve içimdeki sessizlik ne kadar da benzeşiyorlar.

Kapı vuruluyor birden. Sıçıyorum yerimden. Hiç böyle denk gelmemişti... Ben varken kapı bir kez bile vurulmamıştı hiç. Gözümün önüne bin türlü sahne geliyor birden... Komşu bir kadın var birinde... Daha kapıda başlıyor içini dolduran şeyleri boşaltma işlemine. Birbiri ardına soluk almadan dizdiği onca cümle "daha anlatacak çok şey var" diye haykırıyor.

"Ne olur öyle olmasın!" diye diliyorum içimden. "Birkaç saniyelik bir konuşma sonrasında çekip gitsin kapıdaki her kimse. Her şey önceki düzenine kavuşsun. Ben yine ayaklarımda o tatlı ılıkığı hissedeyim."

Kapıyı açmak için yerimden kalkıyorum. Ayaklarımı bin bir zorlukla sürüklüyorum oraya. Tam kapıyı açacakken gözlerimi sıkı sıkı kapıyorum, önemli bir dilekte bulunmadan önce her zaman yaptığım gibi. "Lütfen içeri girmesin!" diyorum içimden. "Bu dingin gölde biraz daha gezinebileyim. Daha O'na anlatacaklarım var. Yüzünde sözlerimin yansımalarını seyredeceğim. Hayatıma dair alacağım kararda bana yol göstermesine ihtiyacım var çünkü."

Kapıda genç bir adam var. “Göl mü demiştin?” dercesine süzüp duruyor beni yemyeşil gözleriyle... Hacer Teyze'nin sesiyle sıkı bir yarışa tutuşturmuş gözlerini... “Ben de gezdirebilirim seni.” diyor sanki. “Huzurun yanına başka duygular da katarım hatta. Geçici bir körlük yaşarsın benleyken. O zaman hiçbir şeyden kaçman da gerekmez zaten. Bulduğun her yerde beni görürsün çünkü.”

Az önce kapıyı açmadan evvel içimden geçirdiğim dileği geri alıyorum hemen. Sesli dilememişim iyi ki! Yoksa Hacer Teyze'nin garipseyen bakışları karşısında renkten renge girmeme neden olan bir süreç içine girebilirdim. Gözlerimdeki parlıltı bir çeşit itiraf olurdu çünkü, kapıdaki şahsa dair. “Dengelerimi alt üst etti bu adam” demek olurdu bu bir nevi.

Şimdi az önceki dileğimin tam aksine kapıdakinin içeri girmesini, kendi yaşamına ait malumatlarla dolu uzun bir söylev çekmesini istiyorum bize. Bir kadının gölgesini hissettiren cümleleri duymaktan deli gibi korkarak, ama bir yandan da çılgın bir umutla bunun tam aksini müjdeleyecek o sihirli cümleyi duymayı bekleyerek uzun uzun dinlemek sesini...

“Erkan, sen mi geldin? Gel gel, otur şuraya. Artık uğramaz oldun hayırsız. Güzelin birine gönlünü mü kaptırdın yoksa?”

Bu adam iki saat konuşsa hakkında bu kadar malumat alamazdım herhalde. Hacer Teyze'nin bir bağırmadığı kaldı “Bu yakışıklının hayatında bir kadın yok!” diye. Yine her şeyi gördü o her zamanki derin sezgisiyle. Zaten beni buraya sık sık koşturan da bu özelliği değil mi? Herkesten fazla gördüğü için beni, işi gücü bir yana bırakıp almıyor muyum soluğu burada; kendinden başkasına körleşmiş insanların arasında görünmez olmaktan bıkınca... İşte yanıltmadı bu kez de... Beni yine görebildi. Muzip muzip bana bakıyor şimdi.